

„Прѣди 3—4 седмици, продължи сѣ шеговито, бѣше дошълъ тука единъ българинъ отъ Букурещъ и бѣ пожелалъ да ме види. Азъ го приехъ, но да ви кажа истината, намѣрихъ се въ деликатно положение, защото занятъ както съмъ извънредно тия дни, азъ бѣхъ въ работната си дрѣха, а той ми се яви съ фракъ, съ черни панталони, съ бѣла вратовръзка, съ бѣли ржжавици, съ лакени обувки, па при това и съ хубаво златно *pinse-peze*. Милъ господинъ, но облѣклото му не хармонираше никакъ съ идеята, която сме си съставили ние сега тукъ за ваша мъченическа България, и всичко ме караше да вѣрвамъ, че той не иде изъ България. Но шегата на страна, седнете, моля, ни каза послѣ стариятъ, но бодриятъ и весело разположениятъ канцлеръ“. При него бѣха Гирсъ, помощникътъ му, кротостъ олицетворена, баронъ Жомини, извѣстниятъ и талантливъ съвѣтникъ въ министерството на външнитѣ дѣла, и единъ другъ господинъ, името на когото не съмъ забѣлжилъ. Прѣди да кажемъ ние нѣщо, канцлерътъ съ своята живостъ и учтивостъ зе та ни прѣдвари съ слѣднитѣ думи:

„Ние сме увѣдомени за васъ и за вашата мисия „по Европа още прѣди четири мѣсеца отъ Цариградъ, „чрѣзъ нашия посланникъ генералъ Игнатиевъ. Ние „знаемъ още, дѣ сте ходили и какъ сте се трудили „да разположите правителствата на великитѣ западни „европейски сили къмъ България. Вие сте изпълнили „така една голѣма длъжностъ къмъ вашето отечество. „Но тукъ въ Русия вашата задача е много по-проста. „Вашето дѣло е спечелено тука, та не ще имате нужда „да го защищавате било прѣдъ насъ, било прѣдъ когото „и да е въ Русия, защото цѣла Русия, заедно съ своя „императоръ, е за васъ“. — „И ние, побързахъ да кажа канцлеру, не сме дошли тукъ съ цѣлъ да защищаваме